

MOURE FITXA: CONVERTIR LA INDIGNACIÓ EN CANVI POLÍTIC

Igual que en altres moments de la història, veiem avui un continent europeu enfonsat en la perplexitat. Mentre les majories miren amb nostàlgia el passat perdut, unes poderoses minories, sense altre criteri que la seua supervivència, demostren que l'enriquiment és la seua bandera i la impunitat el seu horitzó. Mai a Europa hi ha hagut tanta gent descontenta amb la pèrdua de drets i, al mateix temps, amb menys perspectives de poder canalitzar eixa indignació mitjançant alguna opció electoral que emocione i que, alhora, demostre capacitat de representació de les majories colpejades i capacitat de gestió eficient i compromesa que faça reals les millors opcions possibles. Resulta per a molts intolerable que en la major crisi del sistema des del crack de 1929, les forces que es diuen progressistes mostren la seua major debilitat, condemnant així les majories dels nostres països a una mena de malenconia que condueix a la resignació i a la depressió política. Però hem passat per pitjors moments i hem sigut capaços de sobreposar-nos a les dificultats. Per què ara hauria de ser diferent?

Les eleccions al Parlament Europeu es celebraran en un moment de profunda crisi de legitimitat de la Unió Europea. En el nostre cas, estem davant la major pèrdua de credibilitat del règim nascut amb la Constitució de 1978. Moviments d'indignació política com el 15M connectaren amb una clara voluntat popular: no sacrificar més drets

en l'altar d'uns mercats guiats per l'especulació i la rapinya. La impotència o desistiment de responsabilitats dels Governes, la incapacitat voluntària dels partits polítics de govern, la conversió dels Parlaments en òrgans burocràtics i sense capacitat política i el desconcert dels sindicats han deixat la ciutadania abandonada a la seua sort. Com en tants altres països, la perplexitat està sent utilitzada per a convertir els deutes privats en públics, per a transferir a grups particulars els béns comuns alçats durant dècades i per a dedicar els últims recursos públics al finançament d'interessos empresarials particulars i estrets. Estem davant d'un colp d'Estat financer contra els pobles del sud de l'Eurozona. Els qui manen estan venent el país i el nostre futur a trossos. L'augment de la repressió (amb lleis més autoritàries, increment de les multes en un escenari d'empobriment econòmic i, inclús, dificultats per a l'exercici de drets civils i polítics) acaba de completar un paisatge dominat per l'agreuiment de les desigualtats socials i de gènere i una major depredació dels recursos naturals. No és estrany el pessimisme i el derrotisme que semblen mostrar sectors als quals, tanmateix, només els faltaria una gúspira d'il·lusió per a eixir d'aquesta trampa de la desesperança.

Les lleis de seguretat ciutadana (que converteixen en delictes les formes de protesta inaugurades pel 15M), el retorn de la repressió contra la llibertat de les dones, el retall de la democràcia en els àmbits polítics locals, el major control dels mitjans de comunicació o el control de la judicatura volen crear un escenari on la por suspenga la democràcia.

Formes que caminen cap a règims autoritaris embolicats en processos electorals cada vegada més buits de contingut. Té sentit que el 90% de la població que està patint aquestes polítiques no es dote de ferramentes per a crear un futur més lluminós?

Però no és cert que estiguem instal·lats en la derrota. Malgrat aquests intents, veiem que aquest mur no és insuperable i que, des de baix, és possible frenar aquests processos d'involució de les nostres democràcies. Avui és una realitat la nostra exigència d'una política que torne als carrers, que parle com la majoria de la gent que està farta, és més real que mai la nostra exigència d'una major generositat als representants, d'una major horitzontalitat i transparència, d'un retorn dels valors republicans de la virtut pública i la justícia social, del reconeixement de la nostra realitat plurinacional i pluricultural. Feia dècades que no era tan real el nostre desig de prendre les nostres pròpies decisions i respondre a les nostres pròpies preguntes. La casta ens condueix a l'abisme pel seu benefici egoista. Únicament de la ciutadania pot vindre la solució, com han vingut la protecció del treball, la defensa de les famílies aturant els desnonaments o la garantia dels serveis públics, petites però significatives victòries. La mobilització popular, la desobediència civil i la confiança en les nostres forces són imprescindibles, però també ho és forjar les claus per a obrir les portes que avui volen tancar-nos: fer arribar a les institucions la veu i les demandes d'eixa majoria social que ja no es reconeix en aquesta UE ni en un règim corrupte sense regeneració possible.

En les pròximes eleccions al Parlament Europeu és necessari que hi haja una candidatura que s'ofereixca a l'ona d'indignació popular que sorprengué al món. Ens alegrem de l'avanç de les forces de l'esquerra, però som conscients de la necessitat de fer alguna cosa més per a posar en marxa els canvis que necessitem. És temps de valentia i de no deixar que es tanque la finestra d'oportunitat que el compromís de tanta bona gent ha obert. Necessitem una candidatura unitària i de ruptura, encapçalada per persones que expressen noves formes de relacionar-se amb la política i que supose una amenaça real per al règim bipartidista del PP i del PSOE i per a aquells que han segrestat la nostra democràcia. Una candidatura que sume a la capacitat de gestió d'allò públic, la capacitat d'involucrar a les majories en la configuració del seu futur. Una candidatura que done resposta a eixa joventut a la qual es convida a abandonar altra vegada el país, a uns treballadors que veuen disminuïts dia rere dia els seus drets, unes dones que han de tornar a reclamar allò obvi, unes persones majors a les quals sembla que no els ha resultat suficient lluitar i treballar tota una vida. Una candidatura que avance des dels espais ja aconseguits i que aconsegueixca avançar més enllà de la paràlisi actual. Una candidatura que moga fitxa per tal de convertir el pessimisme en optimisme i el descontentament en voluntat popular de canvi i obertura democràtica.

Una candidatura per la recuperació de la sobirania popular: és la ciutadania qui ha de

decidir, no la minoria egoista que ens ha portat fins ací. Primer van les necessitats de la gent. L'austeritat i els retalls ofeguen l'economia i les nostres vides. Cal derogar l'article 135 de la Constitució espanyola i fer una moratòria per dur a terme una auditoria ciutadana del deute que determine quines parts del mateix no són legítimes; els deutes il·legítims no es paguen. És necessària una política alternativa que establezca un impost sobre les transaccions financeres i el control sobre el moviment de capitals, així com la nacionalització de la banca privada. Les administracions que en el nostre país han assumit les receptes de l'austeritat són la prova de la inutilitat de les mateixes per a resoldre els problemes de la gent. Volem una candidatura que s'opose, per tant, a les retallades que en nom de l'austeritat s'apliquen per part del govern del PP en l'Estat, però també per part del PSOE i altres partits en diferents Comunitats Autònomes. Volem una altra Europa, justa, la dels drets i la democràcia, no la de la rapinya i el menyspreu dels pobles.

Una candidatura que, front a uns governs al servei de la minoria de l'1%, reivindique una "democràcia real" basada en la sobirania dels pobles i en el seu dret a decidir el seu futur lliurement i solidària. La democràcia no ens fa por als i a les demòcrates; estem encantats i encantades del fet que els escocesos i els catalans puguin parlar i dir quin futur desitgen. Per tant, que recolza la celebració de la consulta convocada en Catalunya per al 9 de novembre.

Una candidatura que defensi els salaris i les pensions dignes, una fiscalitat progressiva per tal que pague més qui més té, que persegueixi el frau fiscal, que rebutgi els acomiadaments en empreses amb beneficis, i que aposte pel repartiment de tots els treballs, inclòs el treball domèstic i de cures no remunerat. És fonamental defensar condicions de treball dignes per a una joventut condemnada a la precarietat eterna o a l'exili.

Una candidatura pel dret a la vivenda digna. Cal impulsar un parc de vivenda pública, així com un model d'alquiler social segur i digne. Es pot i s'ha d'acabar amb el drama humà dels desnonaments, paralitzant-los tots i aprovant la dació en pagament retroactiva, com exigeix la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca.

Una candidatura que rebutgi totes les privatitzacions de serveis públics i béns comuns: l'educació, la sanitat, la justícia, el transport, la informació, la vivenda o la cultura, que defensi la reversió de les mateixes i aposte per la seua gestió democràtica. Són drets i han d'estar sota control públic. Una candidatura que defensi una democràcia radical on els referèndums vinculants i les ILP formen part destacada d'un nou ordenament jurídic després d'un procés constituent.

Una candidatura que combata la violència masclista i defensi el dret de les dones sobre el

seu cos i, per tant, el dret a decidir si volen interrompre o no el seu embaràs. I que defense així mateix la llibertat d'orientació i identitat sexual contra tota forma de discriminació i homofòbia. Una candidatura per l'inquebrantable dret a ésser i a estimar com hom vulga.

Una candidatura que aposte per un canvi de model productiu que estiga al servei de les persones a través d'una reconversió ecològica de l'economia, per la nacionalització i socialització de les empreses energètiques i per la sobirania alimentària.

Una candidatura que defense els drets de ciutadania per a tots i totes i exigisca la derogació de les lleis d'estrangeria. Una candidatura per a un país on totes i tots siguem ciutadans i ningú siga invisible, presa de la sobreexplotació, la persecució o la marginalitat per la xenofòbia institucional.

Una candidatura que rebutge les intervencions militars, que defense l'eixida de l'OTAN i siga ferma defensora de les relacions solidàries entre els pobles.

Una candidatura que siga el resultat d'un procés participatiu obert a la ciutadania, en l'elaboració del seu programa i en la composició de la llista paritària, basada en els criteris de presència d'activistes socials, polítics i culturals, amb rotativitat de càrrecs i

ingressos equivalents al salari mitjà. Una candidatura amb compromís de transparència i rendiment de comptes, els recursos financers de la qual siguin independents de la banca privada i dels “lobbies”.

Els qui signem aquest manifest estem convençuts/convençudes que és el moment de donar un pas endavant i que donant-lo ens trobarem molts més. Els de dalt ens diuen que no es pot fer cap altra cosa que resignar-se i, com a molt, escollir entre els colors de sempre. Nosaltres pensem que no és temps de renúncies sinó de moure fitxa i sumar, oferint ferramentes a la indignació i al desig de canvi. En els carrers es repeteix insistentment “Sí que es pot”. Nosaltres decidim: “Podem”.

Signants

Juan Carlos Monedero (professor de Ciència Política UCM)

Alberto San Juan (actor)

Marta Sibina (editora de la revista *Café amb Llet*)

Santiago Alba Rico (escriptor)

Cándido González Carnero (sindicalista, Asturies)

Jaume Asens (advocat)

Albano Dante-Fachin (editor de la revista *Café amb Llet*)

Jorge Riechmann (poeta, activista ecologista)

Jaime Pastor (professor de Ciència Política UNED)

Cecilia Salazar-Alonso (activista de la Marea Verda-Madrid)

Teresa Rodríguez (professora de secundària, delegada sindical i part de la Marea Verda-Andalucia)

Francisca Camacho (netejadora de la Universitat de Càdis i delegada sindical)

Laura Mingorance (estudiant de la Universitat de Càdis i part de la *Asociación Estudiantil contra la Precariedad*)

Jesús Jaén (activista de la Marea Blanca-Madrid)

Carmen San José (activista de la Marea Blanca-Madrid)

Javier Cordón (activista de la Marea Blanca-Madrid)

Sixto Casado (sindicalista ferroviari)

Antón Gómez Reino-Varela (activista social, Galiza)

Jorge Moruno (sociòleg)

Elena Maeso (Oficina Precària, Madrid)

Isabel Serra (activista social, Madrid)

Tristán Meyer (*La Tuerka*)

Bibiana Medialdea (professora d'economia de la UCM)

Olga Abasolo (sociòloga)

Raimundo Viejo Viñas (professor de Ciència Política de la UdG)

Germán Cano (professor de Filosofia de la U. d'Alcalà)

Rita Maestre (estudiant)

Alejandro García (delegat sindical en *McDonalds*, Granada).